

Sygn. akt: I C 1280/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 listopada 2016 r.

Sąd Rejonowy w Krośnie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Krzysztof Kukła
Protokolant:	Sek. Sądowy Anna Guzik

po rozpoznaniu w dniu 23 listopada 2016 r.

sprawy z powództwa J. K. (1)

przeciwko (...) S.A. z siedzibą w W.

o zapłatę kwoty 42.000 zł

I. zasądza od pozwanego (...) SA w W. na rzecz powoda J. K. (1) kwotę 27 000 zł (dwadzieścia siedem tysięcy złotych) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie płatnymi od dnia 30 stycznia 2015 do dnia zapłaty;

II. w pozostałym zakresie powództwo oddala;

III. zasądza od pozwanego (...) SA w W. na rzecz powoda J. K. (1) kwotę 1563,97 zł (jeden tysiąc pięćset sześćdziesiąt trzy złote 97/100) tytułem zwrotu kosztów postępowania;

IV. nakazuje kasie Sądu Rejonowego w Krośnie zwrócić powodowi J. K. (1) kwotę 180,30 zł (sto osiemdziesiąt złotych 30/100) tytułem nadpłaconej zaliczki na biegłego.

Sygn. akt I C 1280/15

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 23 listopada 2016 r.

Powód J. K. (1) domagał się zasądzenia od strony pozwanej – (...) S.A. w W. kwoty 42 000,00 zł. tytułem świadczeń związanych z wypadkiem komunikacyjnym z dnia 23 czerwca 2006 r. wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 30 stycznia 2015 r. do dnia zapłaty i kosztami procesu, w tym kosztami zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

W uzasadnieniu podał, że w dniu 23 czerwca 2006 r. w wypadku samochodowym spowodowanym przez osobę ubezpieczoną u strony pozwanej, zginął jego ojciec J. K. (2). Sprawca wypadku, kierujący samochodem marki O. (...), wyprzedzając na wzniesieniu w miejscu niedozwolonym naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym doprowadzając do zderzenia z jadącym motorowerem J. K. (2), który wykonywał manewr skrętu w lewo. Poszkodowany w wyniku poniesionych obrażeń zmarł po 3 tygodniach w szpitalu.

Śmierć ojca był dla powoda zdarzeniem nagłym i niespodziewanym. J. K. (1) do dnia dzisiejszego odczuwa pustkę po stracie ojca, brak radości, tęsknotę i żal, ciągle towarzyszy mu uczucie bezradności. Powód nadal przeżywa fakt tragicznej śmierci ojca, często odwiedza jego grób, zamawia msze w jego intencji, wspomina zdarzenie i jego osobę. Po tym wypadku stał się bardziej nerwowy i drażliwy. Powód nie umie się pogodzić z faktem przedwczesnego odejścia ojca, gdyż to na pewno nie był jeszcze jego czas, mieli wspólnie wiele planów, bardzo go potrzebował. Ojciec J. K. (1) był zdrowym i bardzo aktywnym 77 – latkiem. Wraz z jego odejściem powód został pozbawiony możliwości wsparcia ze strony ojca, korzystania z jego doświadczeń i rad. J. K. (1) podkreślił, że był z ojcem bardzo zżyty, był on dla niego nie tylko rodzicem, ale również przyjacielem, opoką spokoju, zawsze służył pomocą, radą i wyrozumiałością. W wychowanie powoda, a potem także jego dzieci J. K. (2) włożył ogromny trud i wysiłek. Ojciec powoda pomagał mu także przy budowie domu, w znalezieniu pracy. Powód z ojcem widział się codziennie, gdyż mieszkali w sąsiedztwie. Po wypadku to on z matką znalazł ojca, który był przytomny, przez trzy tygodnie obserwował jego walkę o życie, a śmierć ojca była dla powoda wielkim szokiem, w jednej chwili całe życie straciło dla niego sens. Dlatego też żądanie kwoty zawartej w pozwie jest w pełni uzasadnione. Odnośnie odsetek, szkoda została zgłoszona pozwanemu w dniu 30 października 2014 r., dlatego też uzasadnia to żądanie zasądzenia odsetek od dnia 30 stycznia 2015 r., czyli 90 dni od dnia zgłoszenia.

W odpowiedzi na pozew pozwany (...) S.A. w W. wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda kosztów procesu według norm przepisanych (k. 56) .

W uzasadnieniu strona pozwana nie kwestionowała, że sprawca wypadku, w którym zginął ojciec powoda był ubezpieczony w (...) S.A. Podniósł jednak, że kwota zadośćuczynienia winna być utrzymana w rozsądnych granicach. Pozwany wypłacił powodowi w toku postępowania likwidacyjnego tytułem zadośćuczynienia kwotę 8 000,00 zł. Ponadto w 2007 r. powód otrzymał od strony pozwanej jeszcze 14 505,33 zł. tytułem stosownego odszkodowania za pogorszenie się jego sytuacji życiowej w związku ze śmiercią ojca. W jego ocenie ta kwota również winna zostać zaliczona na poczet dochodzonego w chwili obecnej przez powoda roszczenia, z uwagi na taki sam jego charakter i zakres. Pozwany przyznał, że u powoda niewątpliwie wystąpiło poczucie krzywdy po śmierci ojca, niemniej jednak należy mieć na względzie szereg okoliczności, których istnienie podważa zasadność żądania pozwu w tym zakresie tj. w chwili śmierci J. K. (2) miał 77 lat, był więc osobą w podeszłym wieku. Z racji wieku jego najbliżsi musieli zakładać dość rychłą możliwość jego odejścia. Zmarły mieszkał osobno, miał żonę i inne dzieci, więc jego energia nie była skoncentrowana wyłącznie na powodzie i jego rodzinie. Podniósł także, że od śmierci powoda minął już okres 9 lat, przez 8 lat powód nie zwrócił się ani razu z roszczeniem o zadośćuczynienie. Upływ czasu, a w tym przypadku aż 9 lat, mimo woli w zupełnie naturalny sposób złagodził oraz osłabił ogół cierpienia i ujemne doznania po utracie bliskiej osoby, co wpływa na wysokość dochodzonego roszczenia. Pozwany wskazał także, że w chwili śmierci ojca powód był już osobą dorosłą, 50 – letnią, dojrzałą i w pełni samodzielną życiowo, miał własną rodzinę i dom. Pomimo śmierci ojca miał on członków najbliższej rodziny, na wsparcie których mógł liczyć. Co do żądania odsetek, wniósł o zasądzenie ich od daty wyrokowania.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 23 czerwca 2006 r. w miejscowości R. doszło do zdarzenia drogowego, którego uczestnikiem był ojciec powoda J. K. (2). J. K. (2) wyjechał swoim motorowerem do pobliskiego sklepu. Sprawca wypadku, J. L. jadąc samochodem marki O. (...) nr rej. (...) od strony M. nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że przystępując do wyprzedzania motoroweru m-ki S. nr rej. (...) kierowanego przez J. K. (2) w miejscu, gdzie przepisy ruchu drogowego tego zabraniały doprowadził do zderzenia z motorowerem, w wyniku czego kierujący motorowerem doznał obrażeń ciała w postaci urazu wielomiejscowego ze wstrząsem pourazowym i krwotocznym, stłuczenia głowy, objawów wstrząśnienia mózgu, złamania wielomiejscowego miednicy ze znacznymi przemieszczeniami odłamów z rozległym krwiakiem postaci zaotrzewnowej, złamania trójkostnego podudzia lewego, stłuczenia płuca, urazu odcinka lędźwiowego kręgosłupa ze złamaniem wyrostków poprzecznych kręgów L – 3 i L – 3. Sprawca wypadku został skazany prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Krośnie Wydział II Karny z dnia 06.11.2006 r. sygn. akt II K 340/06 za

czyn z art. 177 § 2 k.k. na karę 1 – go roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania kary na okres próby wynoszący 4 lata oraz karę grzywny.

Powód wraz z matką bezpośrednio po wypadku przybyli na jego miejsce, J. K. (2) był przytomny, lecz nie mógł się ruszyć. Ojciec powoda został zabrany przez karetkę pogotowia ratunkowego do szpitala w K., gdzie ostatecznie w dniu 14 lipca 2006 r. zmarł w wyniku poniesionych w wypadku obrażeń. Powód jak i najbliższa rodzina poszkodowanego mieli nadzieję na powrót J. K. (2) do zdrowia, lecz obrażenia okazały się być zbyt poważne. Powód codziennie odwiedzał ojca w szpitalu, który miał nadzieję na poprawę zdrowia i swój powrót do domu. J. K. (1) pocieszał ojca, spędzał z nim czas i usiłował rozmawiać z nim mając nadzieję, że jednak ojciec wróci do domu. Z ojcem powoda był kontakt, lecz utrudniony.

Ojciec powoda w chwili wypadku miał 77 lat, był sprawny i zdrowy. L. K. mieszkał na sąsiedniej posesji obok powoda zatem, także widywali się praktycznie codziennie, wspólnie spędzali czas, obchodzili święta i inne uroczystości rodzinne. Był również bardzo życzliwym sąsiadem, pomagał wszystkim w razie zaistnienia takiej potrzeby.

Ojciec był dla powoda wzorem do naśladowania, przyjacielem, J. K. (1) zawsze szukał u niego rady w najważniejszych sprawach życiowych. W czasach dzieciństwa mimo pracy zarobkowej J. K. (2) zajmował się powodem, bawił się z nim, pomagał w obowiązkach szkolnych. Pomógł mu znaleźć wymarzoną pracę, a także wybudować dom, załatwiał mu trudno dostępne w tamtych czasach materiały budowlane. Uczestniczył również w wychowaniu i opiece nad dziećmi J. K. (1). Pomagał synowi finansowo, a następnie wspierał także jego dzieci, a swoje wnuki. Będąc już na emeryturze wykonywał drobne prace porządkowe na jego posesji np. kosił trawę.

J. K. (1) po śmierci ojca nigdzie się nie leczył, nie zażywał żadnych leków, nie cierpiał na bezsenność. Powód do chwili obecnej nie pogodził się z nagłą śmiercią J. K. (2), często chodzi na cmentarz, zamawia mszę w intencji ojca.

Śmierć ojca tragiczna, a tym samym nagła i nieoczekiwana, była dla powoda doświadczeniem obciążającym psychicznie i emocjonalnie. Stracił osobę mu bliską, mocno zapisaną w zakresie jego doświadczeń życiowych. Łączące ich relacje uznać należy za pozytywne, typowe dla relacji panujących między ojcem a synem. O uczuciowym przywiązaniu świadczy rodzaj przywoływanych przez J. K. (1) treści na jego temat, a także odwołania do konkretnych sytuacji z jego udziałem (o ojcu mówi jako o osobie bardzo mu pomocnej, wspierającej, zaangażowanej w jego sprawy, służącej radą). Relacja z ojcem w związku z podejmowaniem przez powoda nowych ról życiowych ulegała w czasie modyfikacjom, zmieniała się jej forma, ale nie ogólna jakość. Więzy uczuciowe ukształtowane na wcześniejszych etapach życiowych są ogólnie trwałe. W konsekwencji opisywanego zdarzenia u powoda pojawił się okres żałoby (to także dowodzi o uczuciowym przywiązaniu do ojca, bowiem żałoba to reakcja na utratę osoby bliskiej i znaczącej). Sam ten proces, jak i towarzyszące mu emocje – smutku, przygnębienia, pustki, żalu – uznać należy za reakcję naturalną i adekwatną w tej sytuacji. Natężenie opisywanych stanów, jak i czas ich utrzymywania się pozostawały adekwatne do sytuacji żałoby i nie wiązały się z poszukiwaniem oraz podjęciem przez powoda leczenia specjalistycznego (psychiatrycznego, psychologicznego). Nie ujawniał powód znaczących wahań nastroju, stanów depresyjnych czy lękowych. Zakłócenia nie występowały także w zakresie jego aktywności społecznej. Na żadnym etapie, po śmierci ojca, nie zaniedbywał spoczywających na nim obowiązków (rodzinnych, zawodowych). Aktualnie także funkcjonuje w sposób stabilny, nie ujawniając negatywnych (w sferze psychicznej, emocjonalnej i społecznej) skutków opisywanego zdarzenia. W związku ze śmiercią ojca nie wymagał i nie wymaga wsparcia specjalistycznego (opinia biegłej psycholog k. 94-96).

Pismem z dnia 30 października 2014 r. powód wystąpił do pozwanego (...) S.A. domagając się bezskutecznie wypłaty zadośćuczynienia w kwocie 80 000,00 zł. oraz kwoty 50 000,00 zł. należnej uprawnionemu tytułem znacznego pogorszenia sytuacji życiowej wskutek śmierci ojca J. K. (2). Pismem z dnia 13 stycznia 2015 r. powód został poinformowany przez stronę pozwaną, że tytułem zadośćuczynienia została mu przyznana kwota 8 000,00 zł. J. K. (1) otrzymał również informację, że otrzymał już stosowne odszkodowanie z tytułu znacznego pogorszenia się sytuacji życiowej w kwocie 14 505,33 zł., co miało mieć miejsce w 2007 r.

/dowód: zeznania świadka T. Ł. – k. 84v-85; zeznania świadka J. E. – k. 85-86; wyrok Sądu Rejonowego w Krośnie z 06 listopada 2006 (II K 340/06) – k. 13-14; pismo powoda z 30 października 2014 r. – k. 15-16; pisma pozwanej z 13 stycznia 2015 r. i 17 stycznia 2007 r. – k. 18-19, 20-21-22; korespondencja mailowa z 10 sierpnia 2015 r. i 27 lipca 2015 r. (1 strona) – k. 23; oświadczenie powoda k. 24; 6 zdjęć (2 karty) – k. 25-26; odpis skrócony aktu zgonu nr 582/2006 USC K. – k. 27; opinia biegłej psycholog – k. 94-96; zeznania powoda J. K. (1) – k. 86-87.

Wszystkie dowody Sąd uznał za wiarygodne, bowiem są wewnętrznie spójne, logiczne i wzajemnie się uzupełniają. Opinia biegłej jest dodatkowo fachowa i rzetelna i nie była kwestionowana przez strony.

Sąd za wiarygodne uznał zeznania świadków T. Ł. i J. E., gdyż są spójne, logiczne, wyczerpujące, uzupełniają się wzajemnie i z pozostałymi przeprowadzonymi dowodami.

Sąd również dał wiarę powodowi, że śmierć ojca była dla niego dużym negatywnym przeżyciem, z którym nie może pogodzić się do dnia dzisiejszego. Powód podkreślał, że J. K. (2) był dla niego osobą wyjątkową, nie tylko ojcem, lecz również przyjacielem, oparciem i mógł na niego zawsze liczyć.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo częściowo zasługuje na uwzględnienie.

Podstawa prawna odpowiedzialności strony pozwanej za skutki wypadku, w którym śmierć poniósł J. K. (2), wynika z odpowiedzialności gwarancyjnej za sprawcę zdarzenia, który był ubezpieczony z tytułu ubezpieczenia OC w (...) S.A. (art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, Dz. U. nr 124, poz. 1152 z późn. zm.), zaś powód, jako najbliższy członek rodziny zmarłego (syn), ma prawo domagać się od pozwanego

z tego tytułu zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę na podstawie art. 448 k.c. w zw. z art. 24 § 1 k.c. Strona pozwana nie kwestionowała swojej odpowiedzialności, wypłacając powodowi w oparciu o decyzję z 13 stycznia 2015 r. kwotę 8 000,00 zł.

Niewątpliwie dodany, w wyniku nowelizacji kodeksu cywilnego dokonanej ustawą z dnia 30 maja 2008 r. o zmianie ustawy - Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 116, poz. 731), do art. 446 k.c. kolejny (4) paragraf, przewidujący *expressis verbis* możliwość przyznania przez sąd najbliższym członkom rodziny zmarłego odpowiedniej sumy tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę, nie ma zastosowania do krzywd powstałych - jak w rozpoznawanej sprawie - przed dniem 03 sierpnia 2008 r. (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 21 października 2009 r., I PK 97/09, nie publ. oraz z dnia 10 listopada 2010 r., I CSK 248/10, nie publ.). Zasadzenia zadośćuczynienia nie uzasadnia również art. 446 § 3 kc, gdyż - według przeważającego stanowiska judykatury - przepis ten, nie dopuszcza kompensowania samej tylko szkody niemajątkowej spowodowanej śmiercią najbliższego członka rodziny (por. m.in. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 15 października 2002 r., II CKN 985/00, nie publ.; z dnia 25 lutego 2004 r., II CK 17/03, nie publ.; z dnia 30 czerwca 2004 r., IV CK 445/03, nie publ.; z dnia 9 marca 2007 r., V CSK 459/06, nie publ.; z dnia 16 kwietnia 2008 r., V CSK 544/07, nie publ. oraz z dnia 30 marca 2009 r., V CSK 250/09, nie publ.). Skoro zaś w stanie faktycznym rozpoznawanej sprawy powód - w następstwie śmierci J. K. (2) - nie doznał wstrząsu psychicznego prowadzącego do rozstroju zdrowia, lecz krzywdy w postaci cierpień psychicznych i fizycznych, podstawy do kompensaty tego uszczerbku nie może stanowić art. 445 § 1 k.c.

Podstawą taką może natomiast być art. 448 k.c. w zw. z art. 24 § 1 k.c. Powyższy pogląd znalazł odzwierciedlenie w orzecznictwie Sądu Najwyższego.

W uchwale z dnia 22 października 2010 r. (III CZP 76/10, LEX nr 604152), cytowanej w pozwie, Sąd Najwyższy sformułował tezę, że „najbliższemu członkowi rodziny zmarłego przysługuje na podstawie art. 448 k.c. w związku z

art. 24 § 1 k.c. zadośćuczynienie pieniężne za doznaną krzywdę, gdy śmierć nastąpiła na skutek deliktu, który miał miejsce przed dniem 3 sierpnia 2008 r.”.

Pogląd ten został zaakceptowany w kolejnych judykatach i można uznać, że jest on obecnie ugruntowany (por. m. in. wyrok SN z dnia 11 maja 2011 r., I CSK 621/10, LEX nr 848128; wyrok SN z dnia 25 maja 2011 r., II CSK 537/10, LEX nr 846563; uchwała SN z dnia 13 lipca 2011 r., III CZP 32/11, OSNC 2012/1/10; wyrok SN z dnia 15 marca 2012 r., I CSK 314/11, LEX nr 1164718).

Katalog dóbr osobistych określony w art. 23 k.c. ma charakter otwarty.

W orzecznictwie i w piśmiennictwie przyjmuje się zgodnie, że ochroną przewidzianą w art. 23 i 24 k.c. objęte są wszelkie dobra osobiste rozumiane jako pewne wartości niematerialne związane z istnieniem i funkcjonowaniem podmiotów prawa cywilnego, które w życiu społecznym są uznawane za doniosłe i zasługujące z tego względu na ochronę (np. prawo do intymności i prywatności, płęć człowieka, prawo do planowania rodziny, tradycja rodzinna, pamięć o osobie zmarłej). Do tego katalogu zaliczyć można również więzi rodzinne. Więzi te stanowią fundament prawidłowego funkcjonowania rodziny i podlegają ochronie prawnej (art. 18 i 71 Konstytucji RP, art. 23 kro). Skoro dobrem osobistym w rozumieniu art. 23 k.c. jest kult pamięci osoby zmarłej, to - a fortiori - może nim być także więź między osobami żyjącymi.

Nie ma zatem przeszkód do uznania, że szczególna więź emocjonalna między członkami rodziny pozostaje pod ochroną przewidzianą w art. 23 i 24 k.c. Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia z dnia 14 stycznia 2010 r., IV CK 307/09 (nie publ.) uznał, że spowodowanie śmierci osoby bliskiej może stanowić naruszenie dóbr osobistych członków rodziny zmarłego i uzasadniać przyznanie im zadośćuczynienia na podstawie art. 448 k.c.

Nie każdą więź rodzinną niejako automatycznie można zaliczyć do katalogu dóbr osobistych, lecz jedynie taką, której zerwanie powoduje ból, cierpienie, rodzi poczucie krzywdy. Osoba dochodząca roszczenia na podstawie art. 448 k.c. powinna zatem wykazać istnienie tego rodzaju więzi, stanowiącej jej dobro osobiste podlegające ochronie (tak SN w wyroku z dnia 15 marca 2012 r., I CSK 314/11, LEX nr 1164718).

Sąd uznał, że powód dopełnił tego obowiązku. Z przeprowadzonych dowodów (przesłuchania powoda, świadków i opinii biegłej psycholog) wynika, że J. K. (1) łączyła z ojcem J. K. (2) silna więź rodzinna, a jej nagłe i nieoczekiwane zerwanie spowodowało u niej ból, cierpienie, poczucie krzywdy i pustki. Zatem zasadne jest przyznanie mu stosownego zadośćuczynienia, lecz nie w takiej wysokości, jak została określona w pozwie.

Uzasadniając wysokość przyznanego powodowi zadośćuczynienia należy na wstępie zaznaczyć, że żaden przepis nie wskazuje kryteriów, w oparciu o które ustala się odpowiednią sumę zadośćuczynienia. Musi ona mieć charakter indywidualny

i w każdym przypadku zależy od okoliczności konkretnej sprawy. Wysokość świadczenia przyznawanego przez Sąd na podstawie art. 448 ma charakter ocenny. Przy ocenie, jaka suma jest, w rozumieniu art. 448 k.c., odpowiednia tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę spowodowaną naruszeniem dóbr osobistych, należy mieć na uwadze rodzaj dobra, które zostało naruszone oraz charakter, stopień nasilenia i czas trwania doznawania przez osobę, której dobro zostało naruszone, ujemnych przeżyć psychicznych spowodowanych naruszeniem (krzywda). Dla oceny tej nie jest też bez znaczenia stopień winy osoby naruszającej dobra osobiste (por. m.in. wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 28 marca 2012 r., I ACa 162/12, LEX nr 1164092). Zasądzając zadośćuczynienie pieniężne za doznaną krzywdę, sąd bierze pod uwagę wszystkie okoliczności mające wpływ na rozmiar szkody. Do okoliczności tych należy także wpływ czasu między zdarzeniem powodującym szkodę a uzyskaniem odszkodowania.

Przenosząc te rozważania na grunt niniejszej sprawy trzeba zauważyć, że śmierć J. K. (1) była dla powoda zdarzeniem tragicznym, nagłym i nieoczekiwanym, które przeżył z dużą intensywnością. Sposób wypowiedzania się o ojcu, towarzyszące temu emocje, a także rodzaj przywoływanych wspomnień dotyczących jego osoby świadczą o naturalnym przywiązaniu, uczuciowej łączności oraz dobrym wzajemnym porozumieniu. Utrata ojca w konsekwencji skutkowałą procesem żałoby, któremu towarzyszyło silne uczucie smutku, przygnębienia, psychicznego bólu, żalu pustki, a także

niesprawiedliwości i krzywdy (vide: opinia biegłej M. N.). Natężenie opisywanych stanów jednak nie wiązało się z zakłóceniem codziennej aktywności, powód normalnie funkcjonował, pracował, wykonywał codzienne czynności. J. K. (1) nie korzystał z pomocy specjalistycznej, psychologicznej, czy psychiatrycznej, nie miał problemów ze snem, nie zażywał żadnych leków. Należy więc stwierdzić, że proces żałoby przebiegł w sposób normalny, niezakłócony.

Trzeba mieć jednak na względzie, że choć jak wykazał powód ojciec był dla niego jedną z osób najbliższych, J. K. (1) od kilkadziesiąt lat miał swoją rodzinę, żonę, praktycznie dorosłe dzieci, także jego życie rodzinne nie skupiało się jedynie na relacji z ojcem. Ponadto jak słusznie wskazywał pozwany, ojciec powoda był osobą w podeszłym wieku, aczkolwiek zdrową i sprawną. Inaczej należy oceniać stratę osoby młodej, mającej całe życie przed sobą, inaczej gdy mamy do czynienia z osobą znajdującą się już u schyłku swojego życia. W ocenie Sądu nie bez znaczenia dla realiów niniejszej sprawy pozostaje również okoliczność, że powód wystąpił z roszczeniem o zadośćuczynienie po upływie 9 lat od śmierci ojca. Co za tym idzie poczucie krzywdy, przeżycie żałoby przez powoda, miało wpływ na zmniejszenie się jej rozmiarów.

W ocenie Sądu niezasadny jest podniesiony przez stronę pozwaną zarzut wypłaty powodowi kwoty 14 505,33 zł. Strona pozwana nie wykazała tego faktu żadnym dowodem. Nie przedstawiła również na żądanie Sądu akt szkodowych nr PL (...).

Dlatego Sąd uznał, że zasadne będzie przyznanie powodowi zadośćuczynienia w kwocie 27 000,00 zł., o czym orzeczono w punkcie I wyroku na podstawie art. 448 k.c. w zw. z art. 24 § 1 k.c. Żądanie przenoszące tę kwotę, jako nieuzasadnione, zostało oddalone (pkt II wyroku).

Odsetki ustawowe zostały zasądzone na podstawie art. 481 § 1 k.c. od dnia 13 stycznia 2015 r. Zobowiązanie do zapłaty zadośćuczynienia ma charakter zobowiązania bezterminowego, toteż przekształcenie go w zobowiązanie terminowe może nastąpić w wyniku wezwania wierzyciela skierowanego wobec dłużnika do spełnienia świadczenia (art. 455 k.c., wyrok SN z dnia 22 lutego 2007 r., I CSK 433/06, LEX nr 274209), a zakład ubezpieczeń ma obowiązek spełnić świadczenie

w terminie 30 dni od zgłoszenia szkody (art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, Dz. U. nr 124, poz. 1152 z późn. zm.). Strona powodowa zgłosiła szkodę stronie pozwanej pismem z dnia 30.10.2015 r. Akta szkodowe pozwanego zostały opatrzone numerem PL (...), zatem pismo powoda z 30.10.2014 zostało zarejestrowane u pozwanego w dniu 06 listopada 2014 (pierwsze osiem cyfr numeru sprawy. (...) S.A. pismem z dnia 13.01.2015 r. poinformował powoda o przyznaniu mu zadośćuczynienia w kwocie 8 000,00 zł. i nie uznaniu jego roszczenia w pozostałym zakresie. Należy więc stwierdzić, że żądanie odsetek od dnia 13 stycznia 2015 r. jest zasadne, gdyż w tym dniu upłynął już termin 30 dni na spełnienie świadczenia (tak w pkt I wyroku).

W oparciu o treść art. 113 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2010r., nr 90, poz. 594), Sąd nakazał Kasie Sądu Rejonowego w Krośnie zwrócić stronie powodowej kwotę 180,30 zł. tytułem nadpłaconej zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłego (punkt IV wyroku).

Orzeczenie o kosztach (pkt IV wyroku) opiera się na art. 100 k.p.c. i § 6 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. nr 163 poz. 1349 z późn. zm.), przy uwzględnieniu, że powód wygrał sprawę w 64%, zaś strona pozwana – w 36%.

Na koszty powoda składa się opłata od pozwu w kwocie 1050 zł, wynagrodzenie pełnomocnika w kwocie 2 400 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa (17 zł.), koszt znaczków 7 zł., koszt opinii opinii biegłej w kwocie 319,70 zł., tj. łącznie 3 793,70 zł. Koszty pozwanego to wynagrodzenie pełnomocnika w kwocie 2 400 zł., opłata skarbową od

pełnomocnictwa (17 zł.). Powód winien ponieść koszty w wysokości 2 427,97 zł. (64% x 3 793,70 zł.) a pozwany 864,00 zł. (36% x 2 417,00 zł.).

Różnica pomiędzy kosztami poniesionymi, a tymi, które każda strona powinna była ponieść, tj. kwota 1 563,97 zł. (2 427,97 zł – 864,00 zł.) została zasądzona od pozwanego na rzecz strony powodowej w punkcie III wyroku.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)